Noviny boháčskou elitou nenávidených a obávaných

ŽERME BOHATÝCH A ICH VOJNY

Špeciálne vydanie * Marec 2003 * Ročník 3 * Dobrovoľný príspevok
Vydáva PRIAMA AKCIA – slovenská sekcia Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich (PA-MAP)

Vláda sa účastní vojny v zahraničí, aj doma!

Desaťtisíce demonštrantov v americkom San Franciscu (22. 3. 2003)

15. február vyhnal do ulíc milióny ľudí po celom svete protestovať proti pripravovanému vojenskému útoku na Irak. Výnimkou nebola tentokrát ani Bratislava, kde svoj nesúhlas prišlo vyjadriť niečo cez 500 demonštrantov.

Pochod proti vojne v Iraku centrom Bratislavy opäť raz poukázal na základný nedostatok slovenskej spoločnosti – neschopnosť vyjadriť sa k problémom, ktoré sa nás bezprostredne dotýkajú. Nízka účasť demonštrujúcich nielenže ďaleko zaostávala za ostatnými mestami Európy, ale predovšetkým utvrdila súčasnú vládnu garnitúru v presvedčení, že jej na Slovensku nikto nestojí v ceste, žiadna významnejšia spoločenská sila, ktorá by ju zastavila pri realizovaní svojej arogantnej politiky proti ľuďom nielen v sociálnej sfére, ale aj v zahraničnej politike.

Dedičstvo minulosti?

Slovenská vláda nemusí reagovať na verejnú mienku citlivo. Keď bez akéhokoľvek významnejšieho odporu zo strany pracujúcej spoločnosti prešli do praxe začiatkom roka antisociálne novoročné balíčky ekonomických opatrení, prečo by malo vzniesť vlnu masových protestov rozhodnutie o vtiahnutí Slovenska do vojny proti Iraku po boku Georga W. Busha? Aj koncom roka pri oboznámení slovenskej verejnosti s rastom životných nákladov a prenesení bremena kapitalizmu opäť raz na pracujúcich, bola verejná mienka zásadne proti. Teraz je rovnako proti poskytnutiu vzdušného priestoru a železničnej dopravy americkému vojsku.

Vláda sa nám otvorene smeje do tváre a môže byť len vďačná minulému režimu, ktorým tak vehementne opovrhuje, že vychoval spoločnosť bez odvahy hovoriť nahlas. Averzia pracujúcich ku Komunistickej strane vypestovala u starších generácií odpor k prirodzeným prejavom nesúhlasu, akým je napríklad aj demonštrácia. Nanútené prvomájové pochody Komunistickej strany jednoducho nemohli zanechať v nikom normálnom nič dobré. Ide o to prelomiť ľady.

Naše hlasy nie sú na jedno použitie raz za štyri roky. Tým, že vyjdeme do ulíc vyjadriť svoj nesúhlas s nespravodlivosťou, dávame najavo, že ešte žijeme, že náš život má pre nás stále cenu. Dávame tak najavo, že sme osobnosti, ktorým záleží na tom, kde a za akých podmienok žijeme. Nedovolíme nikomu šliapať po našej dôstojnosti a slobode. Žiadna vláda za to nestojí. Najmenej tá naša. Vyjadrovať sa nahlas je prvým krokom na ceste k lepšiemu životu, lepšej budúcnosti. Je to jeden z krokov ako prevziať iniciatívu nad organizovaním našich životov z úradu vlády späť do komunít, kde žijeme my. Z rúk politikov späť do našich vlastných rúk.

Pevne verím, že sa stretneme na ďalšom proteste nielen proti vojne, ale aj proti antisociálnej politike vlády za náš lepší život. Pevne verím, že oživíme tieto protesty svojou fantáziou a demonštrácie budú doprevádzať koordinované štrajky odborárov, tak ako sa to stalo 8. januára 2003 vo Veľkej Británii, keď železničiari odmietli prepraviť vlaky s vojenskou muníciou určenou na vojnu v Iraku. Fantázii sa medze nekladú. Príď sa aj ty nadýchnuť atmosféry, ktorá dá tvojmu životu zmysel. Slovami anarchistickej rebelky Emmy Goldmannovej: *„Nechcem takú revolúciu, v ktorej si nezatancujem.“*

mxo

Vojna v Iraku vo faktoch

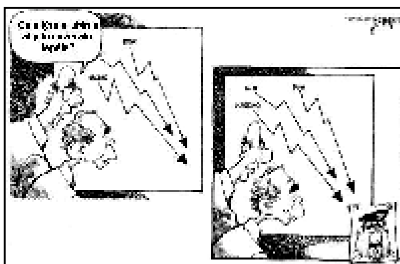
Pri skúmaní príčin vojny v Iraku môžeme dospieť k dileme, čo je vlastne pravda a odkiaľ čerpať hodnoverné informácie. Pohodlné riešenie je rezignovať a vziať to tak, že veriť sa nedá ničomu. Zodpovednejšie mi však príde preštudovanie si dokumentov, ktoré hovoria o kríze na Blízkom východe otvorene – dokumentov americkej vlády. Ak ich skombinujeme s historickými poznatkami, alternatívnymi informáciami (teda inými ako tými, ktoré do nás hustia masmédiá) a očitými svedectvami, obraz o tom, čo sa deje a čo sa bude diať začína byť oveľa jasnejší. Najprv si objasnime dôvody, prečo Saddám odsunul Usámu z prvej priečky americkej hitparády nepriateľov.

Svetová nadvláda USA

Plány novej americkej politiky predstavuje Projekt pre nové americké storočie (PNAC). Jeho základné argumenty sú obsiahnuté v dokumente zo septembra 2000 s názvom „Opätovné vybudovanie obrany Ameriky: Stratégia, jednotky a zdroje pre nové storočie“. Podľa neho musia USA:
a) Presunúť svoje stále jednotky do južnej Európy, juhovýchodnej Ázie a na Blízky východ; b) Zmodernizovať americkú armádu, vrátane modernizácie stíhačiek, ponoriek a vojnových lodí; c) Vybudovať globálny obranný protiraketový systém a strategicky ovládnuť vesmír; d) Ovládnuť „medzinárodný spoločný priestor“ internetu; e) Zvýšiť výdaje na obranu na minimálne 3,8 % HDP.
Dokument naznačuje, že nemá ísť len o pripravenosť k vojnám. Vojny sa majú reálne viesť, aby všetci videli americkú svetovú nadvládu. Tento fakt potvrdil v auguste 2002 Richard Perle, predseda americkej Rady pre obrannú politiku a člen PNAC. Počas jednej z prednášok hovoril o zámere dobyť Irak, Saudskú Arábiu a Egypt. Donald Kagan, jeden z hlavných členov PNAC, očakáva, že USA si po vojne vytvoria v Iraku trvalé vojenské základne, obrovskú zbraň pre útok na ktorýkoľvek štát v regióne.

Ochrana demokracie

Americká vládna propaganda sa medzi ľuďmi snaží navodiť atmosféru strachu a nenávisti, v ktorom sú ich vládcovia „ochrancami demokracie“, ktorí odhodlane bojujú proti terorizmu a bránia demokraciu. Tento portrét „vojny proti terorizmu“ sa dá veľmi ľahko narušiť. Stačí poukázať na históriu Al Qaedy a islamských brigád (výtvory CIA). Okrem toho, množstvo oficiálnych prehlásení a správ americkej tajnej služby potvrdzuje prepojenie medzi jednotkami jej vojenskej špionáže a predstaviteľmi Al Qaedy - Bosna (polovica 90. rokov), Kosovo (1998 -99) a Macedónia (2001). Dokumentované dôkazy potvrdzujú aj to, že Al Qaeda je podporovaná pakistanskou tajnou službou ISI. Tá mala hrať istú rolu vo financovaní útokov z 11. 9. 2001. A čuduj sa svete, ISI má úzke pracovné vzťahy so CIA. CIA je zas infiltrovaná v Al Qaede. Toto prepojenie nasvedčuje, že 9. 11. nedošlo k žiadnemu „zlyhaniu tajných služieb“. Únoscovia nekonali z vlastnej vôle. Boli postavami v starostlivo plánovanej operácii tajnej služby. Žeby o nej CIA skutočne nevedela?

Pokiaľ ide o zbrane hromadného ničenia, prečo ich môže vlastniť Izrael, Severná Kórea, Pakistan či India, ale Saddám nie? (Čisto v rovine logiky.) Faktom je, že nikto nedokázal, že Irak tieto zbrane v súčasnosti vlastní, neveria tomu ani zbrojní inšpektori. Oproti tomu, minimálne Pakistan a India ich majú naisto. USA to asi nevadí. Izrael vedie vyhladzovaciu vojnu proti Palestínčanom, podobne Turecko proti Kurdom na svojom území. Prečo vláda USA neútočí na nich? A podobných príkladov je viac.
USA a Británia v Iraku zriadili „bezletové zóny“ pokrývajúce 60 % celého územia, ktoré nemajú žiadnu oporu v medzinárodnom práve. Za posledných 5 rokov tam počas vojenských operácií podľa OSN zahynulo 300 civilistov. Keď Irak v roku 1988 splynoval 6 tisíc Kurdov, pol roka na to dostal pôžičku od USA v hodnote 1 mld. USD.

Nová mapa sveta, nové sféry vplyvu

Pristavme sa pri úlohe európskych štátov v konflikte, predovšetkým Francúzska, Ruska a Nemecka. Francúzsko a Rusko majú v Bezpečnostnej rade OSN právo veta. Zároveň majú s Bagdadom uzatvorené mnohomiliardové kontrakty. Obavy, že o ne prídu, ak sa ich zmocní Washington, sú zrejmé. Na tento fakt nadväzujú ďalšie v súvislosti s ťažbou a ziskami z ropy.

Zvýhodnená ekonomická pozícia. Zisky jednotlivých korporácií závisia od vzťahov so štátmi, ktoré ropu vyvážajú. Diverzifikácia produkcie ropy (otváranie nových zdrojov zásob, ako napríklad v Strednej Ázii alebo návrat irackej ropy na svetové trhy) oslabuje moc OPECu – konzorcia štátov, ktoré vyrábajú ropu. Firmy, ktoré berú ropu od OPEC, si takto posilňujú pozíciu za jednacím stolom. Ak USA obsadia Irak, podľa všetkého použijú svoju vojenskú silu v oblasti k obohateniu firiem, ktoré sídlia v USA a nie, dajme tomu, vo Francúzsku.

Zisky a investície. Ako naznačuje príklad Saudskej Arábie, je tu obrovský priestor pre reinvestície ziskov z ropy a investície ako také: Washington Post, 21. 9. 2001: „Od 70. rokov sa mení úloha Saudskej Arábie. Z obrovského dodávateľa ropy sa stáva kľúčový americký spojenec a ekonomický partner v regióne. V 70. a 80. rokoch vzpružila medzinárodný bankový systém výnosmi zo svojej ropy. Od roku 1981 zarobili americké stavebné firmy a dodávatelia zbraní vyše 50 miliárd USD ... Investície USA predstavovali v roku 2000 4,8 mld. USD... Americký ropný gigant Exxon Mobil Corp. bol len nedávno vybraný vládou Saudskej Arábie, aby viedol dve z troch konzorcií pripravujúcich projekty súvisiace so zemným plynom a to v hodnote 20-26 mld. USD.“ Len nedávno sa ukázalo, že firma Halliburton, ktorej šéfoval viceprezident Dick Cheney, získala kontrakt na prestavbu irackých ropných polí po vojne.

(Ne)závislosť na rope. Ropný priemysel nie je len zdrojom ziskov. Produkuje aj dôležitú surovinu - ropu. Hoci USA určite nie sú závislí na dodávkach ropy zo Blízkeho východu, veľká časť sveta, vrátane Európy a Japonska, je. Takže, čím je Washington na Blízkom východe silnejší, tým väčší vplyv má na týchto potenciálnych rivalov. Americký štát nepresadzuje len záujmy ropných korporácií, ale celkové záujmy vládnucej elity. Okrem toho, aj keď sa dnes Amerika nemusí spoliehať na ropu na Blízkom východe, v budúcnosti sa to môže radikálne zmeniť. Odbor energetiky len nedávno oznámil, že 70 % ropy spotrebovanej v USA sa bude v roku 2025 dovážať. USA to môže postaviť do strategicky nevýhodnej pozície.

Štátny terorizmus doma. Nejde tu však iba o zisky a ťažbu ropy. Vojna v Iraku umožňuje odvrátiť pozornosť od skutočných problémov Bushovej administratívy doma – od jej prepojenia na skorumpovanú Enron Corporation, od rastúceho rozpočtového

deficitu, od daňových úľav, ktoré vo veľkom zvýhodňujú bohatých, od okliešťovania občianskych slobôd či od odmietnutia dohôd o balistických streláchch a globálnom otepľovaní. Aby to malo správny šmrnc chýba už len spomenúť, že čoskoro sú tu prezidentské voľby a Bush vládne krajine, ktorá je momentálne v najväčšej ekonomickej kríze od roku 1929 (podľa „konzervatívnych" ekonómov, len od 80. rokov).

V dlhodobom ohľade je vojna o ochrane a posilnení záujmov amerického kapitálu. O tom bol aj prípad Balkánu a Afganistanu, o tom boli ostatné prípady za posledných sto rokov. Kým vojnové ťaženie zaplatia americkí pracujúci, zisky zhrabnú veľké korporácie.

Čo bude „po"?

Teroristické útoky z 11. 9. 2001 umožnili preniesť expanzívne plány USA (pripravené ešte pred 11. 9.) do reality. Nasleduje snaha získať kontrolu nad Stredným Východom.

Predstava o vojne je jednoduchá: poraziť nepriateľa behom 1-2 mesiacov, podobne ako v ´91 v Zálive, v Kosove či v Afganistane.

Ako pre Washington Post povedal nemenovaný člen americkej administratívy: „Cesta k celému Strednému Východu ide cez Bagdad." Stačí sa pozrieť na mapu. Obsadí sa druhé najväčšie zásobisko ropy a nech už bude iracký režim po vojne akýkoľvek (pričom vládne plány USA ani v jednej z 5 možností neuvažujú o niečom, čo by sa dalo aspoň vzdialene nazvať demokratickým štátom), USA presadia zvýšenie ťažby a pokles cien ropy. Ďalším dôsledkom by malo byť aj to, že ťažbu kvôli naplneniu štátnych príjmov zvýši aj Saudská Arábia. To opäť nahráva západným investorom a snahe ovládnuť trh s ropou. Britskí labouristickí poslanci myslia ešte viac dopredu – v Saudskej Arábii navrhujú previesť puč (prax, s ktorou má americká administratíva veľké skúsenosti z Latinskej Ameriky), krajinu rozdeliť a vytvoriť tak novú mapu celého Stredného Východu. Ako ďalší cieľ sa bežne uvádza aj Irán.

Ak sa to podarí, nielenže si USA poistia svoj súčasný a budúci dopyt po rope, ale budú môcť kontrolovať aj konkurentov vo Francúzsku, Nemecku, Rusku a Číne. Preto sa elity týchto krajín tak veľmi stavajú proti vojne. USA sa snažia viesť politiku „rozdeľ a panuj": dosiahnuť, aby vedúce postavenie v EÚ nezískali ani Francúzi ani Nemci.

USA ukázali vojnou na Balkáne EÚ a hlavne Francúzsku a Nemecku, že sú najsilnejšou vojenskou silou. Podporujú rozšírenie EÚ a NATO a touto politickou cestou sa snažia získať si vplyv v koridore Východnej Európy a Strednej a Východnej Ázie. Nutne ale musia znížiť vplyv Nemecka, Francúzska, Ruska a Číny.

Proti vojne boháčov a politikov!

„Myslím si, že vojnu je možné zastaviť jedine zovretím ekonomického systému: vojna JE ekonomickým mechanizmom a zastavíme ju jedine tak, že docielime jej anti-ekonomickosť. Vojnovú mašinériu teda môžeme zastaviť jedine generálnym štrajkom, kampaňami bojkotu nadnárodných korporácií a všadeprítomnou protivojnovou kultúrou." To sú slová nášho kamaráta Gino Ancona z Talianskeho zväzu syndikalistov (USI). USI je členskou sekciou MAP a má za sebou históriu antimilitarizmu. Len za posledných 15 rokov organizovali niekoľko generálnych štrajkov proti vojnám v Zálive, Afganistane či Kosove. Inak tomu nebude ani v otázke Iraku. Prvý generálny štrajk od začiatku vojny sa uskutoční v spolupráci z ďalšími nezávislými odbormi 2. apríla 2003.

USI a nasledujúce príklady akcií môžu byť cennou inšpiráciou aj pre nás.

Nie v našom mene

Ráno 13. 2. 2003 dostalo ministerstvo zahraničných vecí nótu vlády USA, v ktorej americká strana žiada o povolenie železničnej a cestnej prepravy, personálu a techniky Ozbrojených síl USA cez územie SR za účelom akcií týkajúcich sa Iraku. Vláda odpovedala hneď popoludní. Súhlasila. Podobne sa zachovala aj počas krízy v Kosove, kedy uvoľnila železnice na prevoz vojenskej techniky.

Vlaky majú prechádzať trasou Kúty-Štúrovo (181 kilometrov, asi 4 hodiny cesty, s prednostným právom prepravy a ochranným sprievodom!).

Na podobné opatrenia reagovali v Taliansku a Írsku sa bránili takto...

Taliansko: Zastav ten vlak!

Masové protivojnové demonštrácie z 15. 2. (F15) nezastavili transporty vojakov a materiálu z amerických základní do oblasti Perzského zálivu. Nezastavili sa ani protesty. Týždeň po F15 povolil minister obrany Martino použiť verejnú dopravu na prevoz vojenského materiálu (bez súhlasu parlamentu). Protivojnové hnutie odpovedalo zastavovaním vlakov.

Od 21. februára sa snažili stovky ľudí zablokovať 26 konvojov smerujúcich z malej stanice na severovýchode Talianska do vojenského tábora Darby blízko Pisi. Boli naložené prvé 2 vlaky s vojenskými vozmi a vybavením. Vďaka rýchlej reakcii železničiarov, ktorí informovali protivojnových aktivistov, bola zorganizovaná demonštrácia. Jeden z vlakov sa podarilo na niekoľko hodín zdržať, druhý stihol odísť. Nemala to ale byť ľahká cesta.

Efektívna komunikačná sieť medzi protestujúcimi, často operujúcimi v malých skupinkách o 20-30 ľuďoch, vyústila do viacerých akcií. Mobilné blokády počas celej dĺžky trate, zapaľovanie ohňov na koľajniciach či zatarasovanie ciest spôsobili, že vlaky sa museli niekoľkokrát zastaviť a meniť trasu cesty. Vlak sa do cieľa dostal s niekoľkohodinovým meškaním.

Záver dňa ukázal, že demonštranti nebudú sami. Železničiari vyhlásili (za tichej podpory odborov, že budú bojkotovať úkony spojené s chodom vlakov). Odmietli pracovať a demonštrantom poskytli logistickú podporu (informácie o trasách, cestovný poriadok atď.) potrebnú k vybudovaniu blokád. Dokári v Livorne pohrozili štrajkom v prípade, že sa od nich bude chcieť, aby nakladali vojenské vybavenie.

22. 2. začala blokáda vlaku plného amerických tankov smerujúceho zo základne vo Vicenze do Darby.

Od 23. februára sú všetci zamestnanci železníc považovaní za „vojenské osoby". Potom ako Rakúsko odmietlo povoliť prepravu amerických vojsk cez svoje územie z Nemecka do Talianska, sa americké transporty vozia cez Holandsko. Ešte dodám, že napriek nevôli nemeckej vlády dať súhlas s vojnou v Iraku, 12. februára oznámil kancelár Gerhard Schröder, že v prípade vojny Nemecko umožní americkým a britským jednotkám plne využívať nielen vzdušný a pozemný priestor, ale aj vojenské základne (aj keď k vojne nebude mandát Rady bezpečnosti OSN...).

Taktika

Keďže „vlaky smrti" premávali v rovnaký čas ako bežné vlaky, čo môže byť ľahšie ako zastaviť vlak pred nimi? Začala kampaň „Brzdi vojnu". Aktivisti nasadli do civilných vlakov a ťahali ručné brzdy, čím zdržali vojenské vlaky, ktoré išli za civilnými. Pozoruhodné je, že neboli zaznamenané žiadne sťažnosti cestujúcich, ktorí v niekoľkých prípadoch prejavili veľkú podporu a odmenili aktivistov potleskom.

Blokády, zhromaždenia, okupácie a protesty v sede sa rozšírili ako požiar. Obrovskou pomocou boli alternatívne médiá ako Global radio, Radio Sherwood a Independent Media Center (Indymedia). Prinášali živé vstupy z protestov, radili demonštrantom ako sa dostať na miesta, kde sa práve protestuje, vyzývali k sledovaniu vlakov, poskytovali právnu podporu a fungovali ako fóra pre diskutovanie o metódach a formách občianskej neposlušnosti (napríklad na Indymedia jeden železničiar vysvetľoval ako sa dá bez újmy na zdraví nastaviť červená na semafore).

25. februára bolo zrejmé, že blokády uspeli a spôsobili vážne narušenie vojenských manévrov. Do cieľa sa dostalo len 8 vlakov. Bolo vydané rozhodnutie, že vlaky budú jazdiť v noci a časť nákladu sa prevezie diaľnicami (čo spôsobilo veľké meškanie a zápchy). Americká armáda začala jednať so Slovinskom o možnosti presmerovania zvyšných vlakov. Do Turecka by išli cez Maďarsko, Rumunsko a Bulharsko.

Poučenie

1) Občianska neposlušnosť dokázala spojiť široké spektrum sociálnych síl. Jednota so železničiarmi a odbormi umožnila nielen prístup k logistickým informáciám, ale demonštranti získali aj väčší kredit vo verejnosti, ktorej veľká časť bola dosť opatrná účastniť sa aktov občianskej neposlušnosti; 2) Aby bola priama akcia úspešná, nie sú potrebné centralistické organizačné štruktúry; 3) Nemá zmysel sedieť a čakať, že niekto zorganizuje nejakú veľkú demonštráciu. Šikovne zorganizovanými malými lokálnymi akciami môžeme rovnako mocne a efektívne prejaviť naše odhodlanie zastaviť vojnu. K zastaveniu amerických plánov netreba nutne tisíce ľudí.

Írsko: Zastav to lietadlo

Toto je príklad letiska Shannon. V auguste 2002 sa tam na demonštrácii zúčastnilo 70 ľudí, ktorí úspešne ignorovali policajné rozkazy zostať mimo letiska. Ich vstup do areálu letiska spôsobil, že americké lietadlá, ktoré tankovali museli odletieť. O niekoľko týždňov sa tam v noci dostal jeden aktivista a posprejoval americké nákladné lietadlo. Pre masmédiá to bola bomba a funkcia letiska sa dostala do verejnej diskusie. Nasledovali ďalšie akcie. V januári bola okupovaná strecha letiska a došlo k pokusu vstúpiť do hangárov. Výsledkom bolo, že World Airways – spoločnosť prevážajúca americké vojsko cez Shannon – to začala vzdávať. Škoda spôsobená jedinému americkému dopravnému lietadlu počas niekoľkých dní donútila World Airways stiahnuť sa.

Aktivisti v kampani demilitarizácie letiska vyhrali. Dosiahli to tak, že boj preniesli priamo na letisko a každá ich akcia priamo ovplyvnila využitie letiska ako spojky pre vojnu, čo vyvolalo „bezpečnostnú hrozbu". Inými slovami, bolo to vďaka priamej akcii, nie naťahovaniu sa s vládou či petíciami a podobnými formami protestu. Ľudia vyšli protestovať a želania premenili na realitu.

Nebojme sa priamych akcií

Mnohí aktivisti sa obávajú, čo povedia na priame akcie neaktivisti, teda všetci ostatní. Ľudia vraj na takéto akcie nie sú pripravení. Príklad letiska Shannon tieto pochyby vyvracia. Jasne sa ukázalo, že priama akcia ľudí vôbec nevyľakala. Naopak, hnutie sa rozrástlo, keď ľudia videli, že je pripravené konať, bojovať za svoje požiadavky.

Avšak, nepotrebujeme len hnutie „priamoaktivistov". Veľa ľudí má závazky, ktoré im bránia cestovať na miesta akcií, nehovoriac o účasti na priamych akciách. Bojovať sa predsa dá aj myšlienkami a ustavičným spochybňovaním vojnovej propagandy vlády a jej strážnych psov – masmédií.

Protivojnoví aktivisti versus zamestnanci letiska

Zamestnanci letiska sa báli podporiť protivojnové akcie. Nešli do štrajku, ani inej priamej akcie. Ide o veľmi dôležitý problém, lebo to isté môže nastať aj v iných prípadoch. Napríklad, v prípade protestov proti neekologickým projektom a praktikám zamestnávateľov (napr., holorubná ťažba dreva a pod.). Vždy, keď sa proti sebe postaví záujem celospoločenský (napr., ekologické otázky, vojna) a záujem „pracovný". V skutočnosti sú oba totožné a môžu sa prepojiť a podporovať.

Írski aktivisti uvažovali nasledovne: Ak zamestnanci uskutočnia priamu akciu proti vojne, bude to v situácii, kedy je veľká časť obyvateľstva proti vojne a takmer určite ich podporí. Základné princípy solidarity „prinútia" protivojnových aktivistov byť s nimi v kontakte, pomôcť im ako sa len dá. To by bolo životne dôležité, ak by došlo k veľkým ekonomickým stratám a hrozilo by prepúšťanie. Solidarita by bola silou za záchranu pracovných miest alebo prinajmenšom za nájdenie ekvivalentných nových pracovných miest v regióne. Ja pomôžem tebe, ty pomôžeš mne. To dá rozum. Len je nutná komunikácia. Vojna nie je v našom mene, ublíži ľuďom ako sme my a prilepší tým, ktorí sú proti nám vždy, či je mier alebo vojna. Ekonomické a politické špičky počítajú s našou pracovnou silou. Kašlime na nich, nie na ľudí ako my. Zraďme ich očakávania, lebo inak zradíme očakávania svojich ľudí. V neposlednom rade, ak zamestnanci príjmu argument šéfov, že (bez vojny) prídu o prácu, neprídu o ňu po vojne aj tak? V skutočnosti je priama akcia pracujúcich a ľudová solidarita (ktorá je masívna) jedinou zbraňou ako si zachovať dlhodobú istotu pracovného miesta.

Priama akcia na letisku Shannon uspela. Tri zo štyroch spoločností dopravujúcich vojsko to zabalili a preprava musela byť odklonená na frankfurtské letisko. Každá akcia sa dostala na titulné strany novín a na ďalší deň všetci Íri hovorili v práci, v školách či krčmách len o vojne. A to išlo o malé akcie!

Čo môžeš urobiť TY?

Môžeš sa inšpirovať aj nasledujúcimi možnosťami. Radi pomôžeme.

1. Rozdávanie letákov v tvojom meste – na sídlisku, v škole, na pracovisku, na námestí... Letáky na nástenkách kdekoľvek.
2. Akcie pred pobočkami nadnárodných korporácií priamo zainteresovaných na vojne a ich bojkot – pred čerpacími stanicami, pred sídlami nadnárodných korporácií. Zoznam zašleme na požiadanie.
3. Prednášky – v školách, kluboch, kultúrnych centrách... Ak sa necítiš na vlastnú prednášku, radi pomôžeme.
4. Benefičné akcie proti vojne – koncerty, výstavy, hudobné nosiče atď., na podporu protivojnových aktivít u nás alebo vo svete.
5. Kresby – chyť sa spreja alebo fixky a napíš alebo nakresli svoj názor na verejné miesta.
6. Štrajk – zorganizuj kolegov alebo spolužiakov či učiteľov a prerušte prácu/vyučovanie na pracovisku. Dajte o tom svetu vedieť prostredníctvom alternatívnych médií, pomôžeme, ak treba. Dotiahnime to až do generálneho štrajku!

Ak sa poponáhľame, môžeme vytvoriť sieť ľudí ochotných ochromiť vojnu doma. Na celom svete sa konajú štrajky, sabotáže a demonštrácie. A čo u nás? Dokážu naše odbory niečo také, keď v minulosti neboli schopné zabrániť prepúšťaniu a znižovaniu reálnych miezd? Veľa závisí od tlaku radových odborárov. A veľa závisí od neodborárov, ktorý dôverujú nie súčasným odborom, ale vlastnej sile!

Áno, demonštrácie a rozdávanie letákov nemajú taký vplyv ako priame akcie a generálny štrajk. Jedným dychom ale musíme dodať - demonštrácie a rozdávanie letákov MAJÚ VPLYV a to z dlhodobého hľadiska. Otvárajú priestor pre odhalenie faktov o vojne, pre budovanie kultúry odporu voči svojvôli politikov a zamestnávateľov, pre nadobudnutie odvahy a premenu marginálneho názoru na problém verejnej diskusie a môžu nás lepšie pripraviť na ďalšie útoky zo strany mocných, či už na poli vládnych sociálnych reforiem alebo (iných) vojen proti nám dole.

Vojna sa nás týka všetkých, i keď nie je v našom mene. Slúži aj k zakrytiu aktuálnych sociálnych problémov. Vláda sa podieľa na vojne otvorením hraníc pre presun vojnovej techniky USA. V Zálive sú chemické jednotky slovenskej armády za 300 miliónov korún a tieto výdaje pravdepodobne ešte vzrastú. A zatiaľ, štrajk železničiarov je vyhlásený za nelegálny a prerušený, novela Zákonníka práce je katastrofálnou prehrou pre odbory a väčšinu pracujúcich vo všeobecnosti, pred nami je reforma zdravotníctva a dôchodkového systému. Vstup do NATO zhltne 100 miliárd korún. Rovnaká suma bola určená už dávnejšie aj na sanáciu bánk. Toto je podoba sociálnej vojny, ktorú vedie vláda doma proti pracujúcim, študentom, nezamestnaným, dôchodcom, sociálne slabým...

Odkrývajme širšie súvislosti a nedovoľme politickým stranám prihrievať si polievočku na vojne v Iraku! Do videnia v uliciach, v školách či na pracoviskách!

Podľa údajov OSN by na nakŕmenie celého sveta stačil šesťtýždňový rozpočet americkej vojenskej obrany.

Michal Tulík

Zdroje: www.iwa-ait.org, www.ainfos.ca, www.infoshop.org, www.indymedia.org, www.globalresearch.ca, www.blisty.cz, www.alarm.solidarita.org, A-kontra č. 10/2002

IRAK, Bagdad, 18. 2.– Mierový pochod študentov z celého sveta (Japonsko, Belgicko, Nigéria, Švédsko, Turecko...). Aktivistka Jo Wilding, ktorá v Iraku pôsobí s nezávislým filmovým štábom, na základe rozhovorov s irackými študentmi píše: „... Áno, privítali by demokraciu, skutočnú, rýdzu, nefalšovanú demokraciu. Ak si však majú vybrať medzi USA a Saddámom, nie je čo riešiť, berú Saddáma. Neveria (a vidieť, že hovoria na rovinu, bez nejakého nátlaku), že príchod Spojených štátov a Veľkej Británie ich život oslobodí alebo nejak zlepší. ... Zúčastniť sa protestného pochodu spolu s irackými študentmi a cítiť ich hnev a energiu bola jedna z najintenzívnejších skúseností v mojom živote. Počas demonštrácie začalo pršať, no zároveň svietilo slnko. Uprela som pohľad nad rieku Tigris s nádejou, že uvidím dúhu. Ak tam aj bola, môjmu pohľadu bránila budova OSN..." 21. 2. - Dorazila ďalšia vlna Ľudských štítov (ĽŠ) odhodlaných v prípade bombardovania brániť civilné objekty vlastnými telami. Ich celkový počet sa tak zvýšil na približne 500. V Londýne je už 10 000 žiadostí pripojiť sa. ĽŠ mapujú celkovú situáciu v Iraku. Jeden z ĽŠ, člena revolučných odborov Industrial Workers of the World (IWW): „Ráno sme navštívili nemocnicu plnú detí, ktoré zomierajú na hladu, podvýživu a choroby kvôli sankciám OSN. Mnohé deti majú leukémiu z tzv. „ochudobneného uránu", ktorý obsahovali bomby použité Spojenými silami počas vojny v Zálive v roku 1991. Mnohí z nás sa v nemocnici zrútili. Hanba ani zlosť nestačia na popísanie mojich pocitov."

Pokiaľ ide o najčerstvejšie akcie proti vojne, informácie nájdeš na webstránkach ww.csaf.cz, fsa.anarchismus.org, www.indymedia.org alebo www.infoshop.org. Akcie sa konajú permanentne každý deň v desiatkach krajín sveta. U nás sa chystá 1. 4. 2003 prednáška a diskusia o vojne (Bratislava), plánujú sa koncerty proti vojne a ďalšie demonštrácie, bojkoty atď. Zapoj sa, kontaktuj nás.

Noviny ŽERME BOHATÝCH vydáva Priama Akcia – členská sekcia Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich. Noviny sú vydávané na vlastné náklady s cieľom agitovať za oprávnené požiadavky pracujúcich proti svojvôli zamestnávateľov a politikov! Články v tomto špeciálnom vydaní sú krátené a upravené. Nekrátené verzie nájdeš v regulárnom vydaní Žerme Bohatých č. 5, ktoré si môžeš objednať na našej adrese:
Priama Akcia, PO Box 16, 840 08 Bratislava 48, e-mail: priamaakcia@ziplip.com (Bratislava) alebo pa_vychod@yahoo.com (Východné Slovensko).